

Trenne helt nya
Kärleks - Wisor,

Fahlun, P.O. Axmar 1811.

Trenne velt Nya
Kärleks-
Wisor,

Den Första:

Det var i Saimen på en D, 2c.
Sjunges som: Carrina i sin Sall-
bänk låg, 2c.

Den Andra:

Hör du min lilla tåckaste flicka, 2c.

Den Tredje:

Uck hufwa Efo swara mig, 2c.
Wägge sjungas efter egna behagliga
Melodier.

S A S U N ,

Tryckte hos Pehr Ol. Armar, 1811.
Kölar, s. Banco.

Den Gamla Knekten. (Ballad.)

1.

Det var i Saimen på en D,
Dit sålän någon länder,
Hörutan Mäfar ur den Sjö,
Som stormar wid des stränder.

2. Der fann jag gämb en gammal Man
Ifrån en werld, hwars dårar
Beipotta bygd som ej är grann,
Och le wid uslas tårar.

3. Han gick der, suckande och stum,
På mörka öde ställen:
Der väg på väg med bån och stum
Sig tumlade mot hållen.

4. Det syntes på hans wisna kind
En banad väg för tåren;
Och kulan så tade en wind
De glesa silfverhåren.

5. O kom, min Selma! sjung med mig
Hans sorgeliga öde!
Och stönt, dit öga fult sig!
Och bmt, dit hjerta blöde!

6. Jag

6. Jag var, Han såbe i min tid
Solbat med mob i barmen:
Jag kom från Balkiala strid
Med denna lama armen.

7. Jag fick en Stjerna på mit bröst
Men usel är den ära,
Att stul och gämb i lifwets bröst
Med swält en Stjerna bära.

8. Dock satt jag på min tröstel nögd;
Ty jag en Dotter ägde,
Som i mitt sinne, werldens frögd,
Och statter öfwerwägde.

9. Hon var min tröst i plågans stund;
Jag såg från hennes öga
I hennes söna hjertas grund;
Och kände plågan söga.

10. Men äfwen hon, mit enda stöd,
Ifrån mig ryckas kulle!
Åh! Himlen henne blomstra ödd
Uppå en stormig kulle.

11. Det var en afton: Solen log
Ännu i nebergången;
Och winden öfwer watten drog
Sin anda sista gången.

12. Min Dotter öfwer Fjården for;
För at på Korlogården,
Der hon förswinna sedt sin Mor,
Dese den enkla wården.

13.

13. Hon vandrade med sorgsen gång
Den likbesådda dalen;
I det sin hamma klagosång
Begynte Näcktergalen.

14. Vid Modrens korb hon tankfull stod,
Och ned sitt hufvud böjde;
Ur båg brast en tåreflod,
Och suckar bröstet bhide.

15. Der kom en Främling gåendes,
Så skön! i ungdoms-våren;
Och till en ros förvandlades
På Glickans kinder, tåren.

16. Hon blef så brydd; och wille gå
Han henge tog vid handen;
Och bad så bitt at följa så.
Hon teg; och gick till stranden.

17. Han frågde henne, hwem hon war,
Hon i sin oskuld sade,
Att hon en gammal sjullig Far
Och blott en koja hade.

18. Hans hjerta hoppade allt mer:
Hon talte ej för gråten.
Han såg på henne: Hon såg ner.
De satte sig i båten.

19. Jag stod som en bekymrad Far,
Och såg dem fram om fogen.
Jag rodnade, at se en Karl,
Med henne så förtrogen.

20. Jag ropade hon är förförd!
Och sjönt af smärta neder;
Men fann till glädjetårar rörd,
En Man af dygd och herder.

21. En Ädling, sina Bänders Far,
Som, skilt utaf det läfwat,
Ej frhp och Kungasläpet bar
I trapporna af Hofwet.

22. Han hade gått, ej för at wildt,
Ei wårnlöst djur förfölja;
Men at i korian hålsa mildt
De usle, som sig dölja.

23. Då med sin sorgsna menibehet
Min Dotter honom rödde;
Och hit, der jag min enslighet
Födref, med suckar förde.

24. Hon kom, liksom en Ängel för
Til Patriarkens hydda,
Så mild till denna låga dörr,
Mig arme at beskydda.

25. "O! lemna denna Öbe-strand
"Och blif min Far!" — han sade,
Af glädje stum, uti hans hand
Min dotters hand jag lade.

26. Glad såg jag trötte wandringsman,
För mig i lifwets öden,
En aftonrådnad som upran,
Så skön på dagens öden.

27. Men oi! hur smel det skimret mig!

O mina glädje färar!
Hur hastigt de förbytte sig
I bittra sorgetårar!

28. En Korps bedröfweliga vöf
För Brölloppet och Strände.
Mit fordom icke sega bröst.
Jag wet ej hwad som Klände.

29. Allt sannades för wäl, för wäl!
O! we den arma Bruden!
Hon stod så ängslig i sin själ,
Och kall i Bröllopsfruden.

30. Hon såg med tårar ut åt sjön;
Der syntes ingen Brudgum,
Hon sprang från håll till håll kring Ön,
Der kom ej någon Brudgum.

31. Det hwen, det mörknade i skyn;
Det blef et Herrans wäder,
Wi sågo — o en sorglig syn;
Af sönderflagna bräder!

32. O Herrre Gud! — min Dotter fref.
Der låg en hatt i sanden.
O Herrre Gud! — hon war så blek,
Der stödt en dödt till stranden.

33. Förskräckt hon på den döda såg;
Och mot min arm sig stödde,
Sin Brudgum i den döda såg —
Och drog en suck — och dödde.

34.

34. Förlärd af sorg, och tung af år,
Och tryckt af olycksöden,
Jag usle här på stranden går,
Diallig efter döden.

Den Andra:

Hör du min lilla såckaste flicka, du min
ros och dyraste katt, hör hwad jag beder,
du som med heder, är mig uti händerna
fatt, du låt mig en timma, utgå af stum-
ma, men ej en hel natt.

2. Glädan hon swara, det kan så wara,
men hwad kan jag råda dertför; ty då det
wårte, är du min Herre, hwarsföre jag dig
ätlyda bör, men blifwer du länger, porten
jag stänger, och låser min dörr.

3. Jag bad ändå åter, se hus jag grä-
ter, och jag sade mit lilla gull, du låt mig
denna gången utränga, alltid jag emot dig
finnes huld, stäm ut dig qwinna, ögonen
riinna, ja för din skuld.

4. Glädan war trågen, helt obändig,
wille ändå at jag skulle bli qwar, började
fresa, blekna om näsa, händerna wred och
tänderna skar, men hon fect weta, hwad
det war beta, husbond och far.

5. Jag

5. Jag sa ändå åter, älskadt du gråter
eller du ler, mit skal dock gå fram, dig an-
står tige, buga och niga, et råda är qwin-
nan en skam, blif wid din slända, sit på
din anda, och sköt dina lam.

Den Tredje:

Ull ljuswa Elo swara mig, ndr jag min
Ziris ropar, Bedröfwad jag nu denna stigt,
måst wandra utan tröst; ty såfångt jag här
lyfna får i dessa dälba gropar, ehwad jag
sitter eller står, så hères ingen röst.

2. Kom hjälps mig söla Damon får, du
ser nu wist min jämmer, om wi kund fin-
na Ziris här, så skull jag vara nögd, ndr
andra Herdar roa sig, min sora mig då fast
klämmer, at jag i hyddan innerlig, må suc-
pa up i högd.

3. Ull Fogens Gud wi skulle du, min
wän mig så beröfwa, at jag allen med få-
ren nu, måst waka som en slaf, men war
det ödets sptemål at mig dermed bedröf-
wa, så koge nu öddens kalla stål, och står
min lifstråd af.

